

ניצחונה גלעד:

„יש לסרט הישראלי סיכוי טוב לעתיד!“

בשקט בשקט, לפני כשלושה שבועות נעשתה פריצת-דרך חשובה בקולנוע הישראלי. הסרט „מאחורי הסורגים“ נמכר לחברת „האחים וורנר“, שהיא אחת מחמש החברות הגדולות בעולם המורת סכום של 400 אלף דולר. „האחים וורנר“ יפצו את הסרט בכל העולם. שאלתי את ניצחונה גלעד, בעלת חברת סירטי „נחשון“, אשר ניהלה את המשא-ומתן, מדוע זו פריצת דרך, האם עד היום לא נמכרו סרטים ישראלים לחו"ל?

סרטים ישראלים נמכרו פה ושם, פעם לארץ אחת ופעם לארץ אחרת. חברת קנון אף הצליחה למכור כמה סרטים למפיצים בארץ מסוימת. אבל עד כה לא נמכר אף סרט ישראלי לגוף אחד גדול ורציני, שישווק אותו בכל העולם ממש. כשהאחים וורנר קונים סרט, זה סיפור אחר. אנכי, הם כבר הציגו אותו בפני הנציגים שלהם בעולם ובהקרנה הוא הושווה לאקספרס של חצות.

● האם הסרט כבר מוצג בעולם?

כרגע עושים לו ראבינג (ריבונ) לשפות זרות. בעולם הגדול, כידוע, הסרטים מרברים בשפת המקום.

● איך את מסבירה את ההצלחה הזאת, מזל, בישרון שלך או שהסרט באמת טוב?

קודם כל, הסרט באמת טוב וגם אנחנו עשינו עבודה טובה. נוסף לשני אלה, קצת מזל אף פעם לא מוזיק וכנראה היה הפעם.

● אותו הסרט נשלח לפסטיבל קאן ושם הוא נדחה. איך את מסבירה את זה?

אני הייתי בפסטיבל קאן וראיתי את הסרטים שהוצגו שם. מאחורי הסורגים יכול היה להתמודד איתם בכבוד. פשוט אי-אפשר להתעלם מהעובדה שיש הרכה פוליטיקה כשיקולים וישראל לא עוזרת לפתוח דלתות.

● כשאת אומרת „ישראל“ את מתכוונת לשם שרטים ישראלים, או למדינה עצמה?

שניהם. ולצדדי, מישראלי הממשלה העוסקים בעידוד הסרטים, חסרים מודעות לעובדה שסרט יכול לשמש ככוח תעמולה טוב. אני גיבוי ואין עזרה מהמישרדים העוסקים בסרטים וזה חבל מאוד.

● את מעורה מאוד בחיי הסרטים הישראליים. את חושבת שיש לנו סיכוי לעשות סרטים ברמה בינלאומית, יום אחד?

אני חושבת שהסרט הישראלי נמצא בהתקדמות מתמדת ונוסף לכך סירטי גולן גרמו שתהיה התעניינות כמה שקורה כאן בשטח הסרטים. עם שני הגורמים האלה יש לנו סיכויים טובים.

יוסף מונדי:

„אני חי כאן, מקטר כאן ועובד כאן!“

זה שהמחזאי יוסף מונדי עוד לא הופיע אף פעם במדור שלי, זו פאשלה אמיתית. השבוע תפסתי אותו עסוק מאוד בהפקת ערב חדש שלו בשם „מעגל סגור“, הפקה שעולה 750 דולר. איך אפשר להפיק ערב שלם ב־750 דולר, שאלתי אותו.

איזה ברירה יש לי. אני מפנה אצבע מאשימה כלפי איש אחד, אבנר שלי, אשר הנציח את השיטה שהיתה נהוגה עליידי לאה פורת, של ריכוזיות כל המשאבים הכספיים לתיאטרות המסובי סדים ואין מתן אפשרות כלשהי ליצירה מחוץ לתיאטרון הזה, להתפתח.

אבל לעצם השאלה איך עושים ערב ב־750 דולר. אני כתבתי את המחזות ואני מביים — אז זה בחינם, השחקנים, שמואל וולף ויונתן צ'ירצ'י, שניהם מופיעים בחינם, את התיאורה עושה מישל אופטובסקי גם כן בחינם. אם וכאשר נרווח, נתחלק כולנו בכסף. מה שעלה לי 750 דולר זה בעיקר חומרים לתיאורה.

● מדוע לא פנית לממונים סרטיים?

מי יתן לי כסף? אף אחד לא רוצה היום לעזור לעשות משהו מחוץ לתיאטרון המסובסד ושם שולט היום האספסוף האקדמאי. **● בלומר?**

הם פשוט סוכנים מוסווים של התיאטרון האנגלי. אין להם שום יחס ליצירה מקורית. הם לא יוצרים שום דבר, אז למה שיעזרו לאחרים ליצור? בגללם גם התיאטרות נעשו כאלה. הקאמרי היום הוא סניף קטן של התיאטרון האנגלי, רק שהוא ממומן בכספי ציבור ישראליים.

● „הקאמרי“ מציג ללא הרף את הנוך לוי, זו לא יצירה מקורית?

הנוך לוי הוא עלהיתאנה שלהם. **● בעבר גם אתה הצגת ב„קאמרי“ וב„הבימה“.**

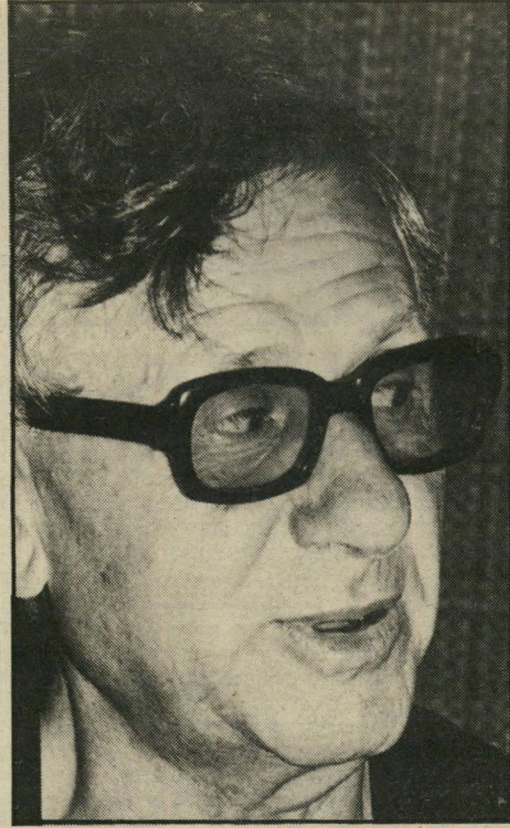
כן. אבל את צריכה לראות באיזה תנאים משפילים. כשנתנו לי להציג את המשחית (שנכתב ב־1972 ושהוא נבואה ממש למה שקורה היום עם גוש-אמונים) איפשרו לי עשר הצגות בלבד וגם זה אחרי שמצאו את האולם הכי פחות מתאים להצגה. אז אחרי יחס ולזלני כזה תקפתי את דוד לוי וסגרתי לעצמי עוד דלת.

● יכול להיות שהם מאוד אוהבים את העבודות שלך, אלא שהם חושבים שקשה מאוד לעבוד איתך.

אם הייתי רוצה להיות דיפלומט, הייתי פונה למישרד-החוז וללא לתיאטרון. ומפני שאני לא דיפלומט, אצטרך להמשיך ולהפיק דברים ב־750 דולר.

● אני מבינה ש„במעגל סגור“ מורכב משני מחזות קצרים. אחד קומדיה ואחד סיפור על אב שכול שבא בלילה לקבר בנו. זה מה שמעסיק אותך בימים אלה?

זה החיים כיום בארץ. אני חי כאן, נושם כאן, מקטר כאן וממשיך לעבוד כאן.

יצחק אורפז:

„צריך להפריד: שבוע הספר ושבוע הבישולים!“

השבוע ייפתח שוב שבוע-הספר וכ־25,000 ספרים של 113 הוצאות-ספרים יוצגו למכירה בהנחה של 25–40 אחוז. ידוע שבכל הנויות-הספרים בארץ מוכרים חודש לפני שבוע-הספר וחודש אחריו את כל הספרים. באותן הנחות ממש. אז מי מרוויח משבוע-הספר, הקונים, המו"לים, הסופרים, או מוכרי הממתקים בסביבה. שאלתי את הסופר יצחק אורפז, שהשנה יצא לאור סיפרו המרגש „העלם“, מה נותן לו שבוע הספר?

לדעתי, ספר טוב הולך לבד, לא בערימה. אז מה השימחה? האנשים, הילדים, החגיגה. אני יכול להסתובב סביב לדוכנים עשרים פעם בערב אחד ולא אתעייף, כמו בהקפות בשימחה-תורה, בילדותי. אבל כשאתה ניגש לדוכנים עצמם, התמונה משתנה. אנשים ממששים אל כל הספרים, אבל קונים בעיקר ספרי בישול. מסתבר שעמך ישראל הוא עם רעב. ממששים את ר' נחמן, כאילו היה סוג חדש של פרעס. אז שיהיה להם לתיאבון.

● יש לך עציה?

לכאורה יש. אפשר להפריד לשני שוקים מקבילים. אחד לספרות יפה ואחד לסיפרי בישול. אבל הסכנה היא שכל החגיגה תתרחש אצל הבישולים, והספרות היפה תישאר זנוחה ונכלמת כמו איזה קרוב עני.

● אז אולי שבוע הספרות היפה נטו?

אם את מאמינה שזה אפשרי, או את לא מכירה את המו"לים. הם יהפכו את כל העסק לבריחה, ותאמיני לי שהם יודעים איך לעשות את זה.

● זה ישנה לך משהו, לגבי מכירת הספרים שלך?

לספרים שלי אינני יודע מה שזה ישנה. ראיתי את הקורא שלי באוטובוס, כשהוא מכסה בידו את שער הספר והוא קורא אותו מכונס מכונס. הוא לא מנפנף בו שהכל יראו. ספר שלי דורש סוג של אינטימיות, והוא מכוון אל הקול הפנימי שלו. הייתי רוצה לראות את גיבור העלם את יואב, שהוא בחור צעיר החש בצורה טראגית את הריקנות הרחוקה ואת הויוף המוסרי שבתוכם אנו חיים — הייתי רוצה לראות אותו מתהלך בין דוכני הספרים כחולם מתלהב עם סיפרי הרפתקות, מרטט עם פסקל ועם ר' נחמן, מתרונן עם גנסיין ועגנון, יוצא מעורו עם דוסטובסקי ומשתכר מסיפרי אוטופיה ומשיח-ישקר, וכמו השועל מהמשל יוצא מזה רעב יותר משנכנס.

עוד לא המציאו דבר מעורר יותר לנשמה כמו קצת רעב וצמא. ואז, קר כגביש ויוקר כאבוקה, יתכנן את המהפכה השניה. המהפכה הציונית נגמרה, והיא יושבת בבית-אבות. וכמה שלא יטלטלו אותה, לא נשמע, אלא צילצול שניה התותבות. אנו זקוקים למהפכה חדשה. רציני? לאמר מהפכה בלבבות, אבל זה נשמע צמחוני מדי. כוונתי להתחיל באמירת „לא“ לחיים הקלים, לפיתויים, לכונ'טון הבורגני ולשוחח המוסרי. וללמוד ללכת לבד. ואם תשאלו אותי מה הקשר בין זה ובין שבוע-הספר? המיליון: